अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह। "युवो श्रियं परि योषा वृणीत। सूरो दुहिता परितक्म्यायां। यद्देवयन्तमवथः शचीभिः। परिघ्रꣳ स वां मना वां पयो गां" इति। हे अश्विनौ 'सूरोदुहिता' सूर्य्यस्य कन्यका, 'योषा' अस्ति 'परितक्म्यायां' परितो गमनलक्षणायां क्रियायां, 'युवो श्रियं' युवयोराश्रयभूतं रथं, 'परिवृणीत' परितो वृतवती। अयमर्थः सूर्य्यस्य दुहितरं परिवरितुं सर्व्वे देवाः काञ्चिन्मर्य्यादां चक्रुः। तस्यामश्विनौ जितवन्तौ। तदानीमियं दुहिता गमनार्थं तदीयं रथं वव्रे इति। इदमुपाख्यानं शाखान्तरे द्रष्टव्यम् 'यद्देवयन्तं' यस्मात् कारणात् देवान् कामयमानं यजमानं, हे अश्विनौ 'शचीभिः' स्वशक्तिभिः, 'अवथः' रक्षथः तस्मात् कारणात् 'परिघ्रꣳ' घस्रः दिनमित्यर्थः, तस्य परितः सायंप्रातः कालयोरित्यर्थः। तयोः कालयोः 'वां' युवां, 'पयः', हविर्लक्षणमन्नं, 'गां,' गच्छतु। कीदृशं पयः, 'वां मना' युवयो मननीयं॥

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह। "यो ह स्य वाꣳ रथिरावस्त उस्राः। रथो युजानः परियाति वर्त्तिः। तेन नः संयोरुषसो व्युष्टौ। न्यश्विना वहतं यज्ञे अस्मिन्" इति। हे 'रथिरौ' रथयुक्तौ अश्विनौ, 'वां' युवयोः सम्बन्धी, 'योह' यः खलु रथोस्ति,' स्यः' स एष रथः, 'उस्राः' उस्रैः स्वनिष्ठमणिमुक्तादिरश्मिभिः, 'अस्ते' स्वात्मानमाच्छादयति, मण्यादिभिरलङ्कृत इत्यर्थः। स च रथः, 'युजानः' अश्वयुक्तः सन्, 'वर्त्तिन्यां' मार्गे, 'परियाति' परितो गच्छति, 'तेन रथेन, अस्माकं 'शं